

סימן קג

בכח הנאמן (TRUSTEE) לפעול בנכסי הנאמנות (TRUST)

נר ז' דחנוכה תש"ע

כבוד ידי"נ

חכם וסופר איש האשכולות

הרב פרופ' נחום רקובר הי"ו

נעימות בימינך נצח

הנני במענה קצר לגבי שאלת "הנאמנות" גדרה ומהות סמכותה.

ראיתי את הקונטרס ששלח אלי מע"כ שבו נדונה שאלה זו באריכות בניתוח כל האפשרויות, והדברים נכתבו בטוב טעם ודעת ובבהירות יתירה ומשו"כ לא אאריך בפרטים אלא בעיקרי הדברים.

ויסוד השאלה הוא איך להגדיר את סמכות הנאמן לפעול בנכסי הנאמנות. באופן כללי ישנם שלשה גורמים הנוגעים לענין: בעלי הנכסים שנכסיהם מופקדים בנאמנות והם הממנים את הנאמן או את ועד הנאמנים, הנאמן או הנאמנים שלהם ניתנה הסמכות לפעול בנאמנות, והנהנים שלטובתם או לרווחתם יועדו כספי הנאמנות. מובן מאליו שלפי החוק וכן לפי ההלכה אין הנאמן רשאי לפעול אלא לטובת הנהנים ולרווחתם.

ג. מדין פועל, שהרי הנאמן מקבל תשלום על טרחתו והוא כפועל המקבל שכר. וכבר אמרו חכמים (ב"מ י"ז ע"א) יד פועל כיד בעל הבית. ויש אומרים דפועל עדיף משליח ואפילו במה דלא מהני שליחות מועילים מעשי הפועל.

הצד השובה שבשלושת הדרכים האלו, שבעלי הנכסים או אלה שממנים את הנאמן הם מקור הסמכות, והנאמן יונק את סמכותו מכוחם.

אך אפשר לבסס את כל דין הנאמנות על יסוד גדר הקנין, דהיינו שהנאמן הוא הבעלים על הנכסים בהם הוא אמור לטפל. לפי דרך זו צריך אכן לעשות קנין תקף שעל ידו קונה הנאמן את נכסי הנאמנות.

אחר בחינת העניין לצדדיו השונים נראה שיש לפנינו שתי דרכים להגדיר את כח הנאמן, השליחות והקנין, ושתי דרכים אלה מתחלקות לחמשה.

אם נבסס את חוק הנאמנות על יסוד השליחות ונניח שהנאמן לעולם נחשב כשליח של בעלי הנכסים עליהם הוא מופקד, ישנן שלש אפשרויות משניות:

א. מדין שליחות ממש, בהנחה דהנאמן שליח של בעלי הנכסים הוא ושלוcho של אדם כמותו, וכל מעשי השליח מועילים למשלחו.

ב. מצד זכין לאדם שלא בפניו, וכיון דאין הנאמן פועל אלא לטובת בעלי הנכסים ולפי רצונם, אפשר שיש תוקף למעשיו מצד דין הזכיה.

א

מורשה

שתי דרכים אלה נדונן על ידי חז"ל לגבי דין מורשה המייצג את בעלי הדין במשפט, דנחלקו אמימר ורב אשי בבבא קמא (ע' ע"א) אם תפס המורשה אם מפקינן מיניה, לאמימר לא מפקינן מינה דהוי כאילו תפס לעצמו ומהני תפיסתו, דגדר ההרשאה הקנאת הנכסים למורשה וממילא הו"ל כבעלים, ולרב אשי מפקינן מיניה ד"שליח שויה". (ועי"ש ברש"י שני פירושים אם מיירי במורשה שתפס מן הצד השני שהוא נשלח להתדיין עמו או שתפס מן המרשה את הממון שהוציא מן הצד השני עי"ש).

הרי לן שנחלקו בגדר מורשה אם הוי כבעלים דההרשאה קנין הנכסים היא, או שיש לו דין שליח בלבד.

אמנם נראה דנאמן עדיף ממורשה, דכל ענין ההרשאה אינו אלא לתת למורשה סמכות לעמוד בדין ושלא יוכלו לומר לו "לאו בעל דברים דידי את", משא"כ נאמן שאמור

לפעול בנכסים לקנות ולהקנות לתת ולהשקיע כבעלים ממש, וא"כ י"ל דבזה כו"ע מודו דהנכסים קנויים לו והוי כבעלים (והכל לטובת הענין והמטרה שלשמה הוקמה הנאמנות).

והנה הדרך הראשונה (שליחות) קרובה היא יותר אל האמת הפשוטה ומהות הענין. דמצד מהות הענין תפקידו של הנאמן הוא לייצג את הממנה אותו ולמלא אחרי רצונו, ואילו יכולנו להגדיר את הנאמן כשליח, פועל או זוכה, עדיף היה כך. אך כדי לענות על הצרכים ולאפשר לנאמן למלא את תפקידו באופן המועיל נראה דיש להשתית את דין הנאמנות על יסודות הקנין, ואבאר.

השליח מוגבל הוא מעצם טבעו ותלוי תלות מתמדת במשלחו, ותלות זו תקשה עליו בשלשה מצבים שונים: במות המשלח, בנשתטה, או כאשר המשלח מחליט לבטל את השליחות. ואפרט שלש מצבים אלה והלכותיהם.

ב

מת המשלח

דבר ברור הוא שבמות המשלח בטלה השליחות, שהרי בהעדר משלח אין שליח.

והנה כתב בקצוה"ח (סימן קפ"ח ס"ק ב') להוכיח דאף אם נשתטה המשלח לא בטלה השליחות מן התורה מדברי רש"י בגיטין (י"ג ע"א) דמי שעשה שליח לגרש אשתו או לשחרר עבדו ומת "לא יתנו לאחר מיתה... וכי מטי לידיה הא מית ליה משחרר ופקעה ליה רשותיה". ובדף ט' ע"ב לגבי שטר שחרור לאחר מיתה כתב (בד"ה לא)

"וכיון דמית קדים תו לא הוי שיחרוריה שחרור דנפקא ליה רשותיה מיניה וחייל עליה רשות יורשין". הרי דרק משום דהאשה כבר אינה אשתו והעבד כבר עבר לרשות יורשיו אין השליח יכול לשחרר אבל לא משום שהשליחות בטלה, והרי בנשתטה האדם אין בעלותו נפקעת וממילא מועילים מעשי השליח עי"ש.

ומבואר מדברי הקצות דנקט דאף לאחר מיתת המשלח לא בטלה השליחות ואילו

כיון שהיורשים כבר זכו בעבד ואין אדם משחרר עבד שאינו שלו.

¹¹⁹⁴⁶⁷

ועוד יש לתמוה בדברי הקצות דהלא להדיא כתב רש"י בשני מקומות דבמות המשלח בטלה השליחות. בגיטין כ"ח ע"א לגבי שליח המביא גט והניחו זקן או חולה דנותן את הגט בחזקת שהוא קיים כתב רש"י (ד"ה נותנו) "ולא חיישינן שמא מת ובטל שליחותו", וכן בגיטין (ס"ו ע"א ד"ה לאחר) כתב "לאחר שמת מי מגרשה", הרי דלאחר מותו אין לו כח לגרשה.

היתה אשתו איש היה השליח מגרשה, דלא בטלה השליחות במות המשלח.

אך לדעתי דבריו תימה גדולה, וסברא פשוטה היא כביעתא בכותחא דכיון שמת אדם עבר ובטל מן העולם וכשם שאין לו לא קנין ולא אישות, אשתו הותרה והעבד עבר מרשותו, כך גם שליחותו בטלה ומבוטלת. ומה שכתב רש"י טעם אחר במה דאין השליח נותן את שטר השחרור לאחר מיתה חדא מתרי טעמי נקט, ובאמת נקט הטעם העדיף, דמה לן אם השליחות בטלה אם לא

ג

נשתטה המשלח

דייקו מדברי הרמב"ם שאין הגט בטל מן התורה, וזה על סמך מש"כ הרמב"ם (בהלכות גירושין שם ה"ז) "ומה בין פסול לבטל שכל מקום שנאמר בחיבור זה בגט שהוא בטל הוא בטל מן התורה וכל מקום שנאמר פסול הוא פסול מדברי סופרים".

ויש לתמוה על מש"כ החזו"א (באהע"ז סימן פ"ו אות ה') "נראה דאין לעשות שום סניף מהא דכתב הרמב"ם בגט פסול שהוא מדרבנן, דאין לבנות יסוד על תיבה אחת ואולי היא טעות סופר והגירסה הגט בטל". ותמה אני הלא הרמב"ם הוא זה שבנה יסוד על תיבה אחת בכתבו דבכל מקום שנכתב בחיבור זה שהגט בטל הוא מן התורה וכל מקום שנאמר פסול אינו פסול אלא מדברי סופרים, אתמהה.

ומ"מ לכו"ע אין השליח יכול לבצע שליחותו כאשר השולח נשתטה, ולא נחלקו אלא אם זה מן התורה או מדרבנן.

וגם אם נשתטה המשלח ושוב אין בידו להקנות אף שאין השליחות בטלה, ואם יחזור וישתפה לא צריך מינוי חדש כמבואר בדברי הרמב"ם דלהלן, מ"מ כל עוד המשלח שוטה מנוע השליח מלבצע את השליחות כיון שאת כל סמכותו וכוחו יונק הוא מן המשלח. ואף שנחלקו הרמב"ם והטור אם הלכה זו מן התורה היא או מדרבנן, מ"מ לכו"ע אין השליח יכול לבצע שליחותו אם נשתטה המשלח ושוב אינו בר הכי.

דהנה כתב הרמב"ם (בפ"ב מגירושין הלכה ט"ו) "אמר כשהוא ברי כתבו גט... ואין צריך לחזור ולהמלך בו אחר שהבריא, ואם כתבו ונתנו קודם שיבריא הרי זה פסול". ולעומת לשון הרמב"ם שכתב שהגט פסול, דמשמע שהוא פסול מדרבנן בלבד, כתב הטור באבהע"ז (סימן קכ"א) דאם כתבו ונתנו את הגט כשהמשלח שוטה **"אינו בלוי"** ומלשון זה דייקו הפוסקים דאף מן התורה אין כאן גט.

כ"ז גדולי הפוסקים, ובכללם הבית יוסף והפר"ח שם, וכן הקצות החשן בסימן קפ"ח סק"ב,

ד

תנ"ך 4567 (234567)

תנ"ך 4567 (234567)

ביטול המשלח את השליחות שלא בפני השליח

במקרה שימות הממנה או כאשר נבצר ממנו להחליט ולבצע.

וברור עוד דאם הממנה יוכל לבטל את כח הנאמן בכל עת, ואף שלא בידיעתו, תתערער לחלוטין יכולתו של הנאמן לפעול, שהרי לא תישאר בידו כל אמינות כאשר לעולם יחששו להגיע עמו לידי הסכם כלשהו מחשש שמא פועל הוא ללא סמכות.

ועוד פשוט בדיני השליחות דהמשלח יכול לבטל את השליחות אף שלא בפני השליח וכמבואר במשנה גיטין (ל"ב ע"א).

ומכל אלה הטעמים ברור בעיני שאי אפשר להשתית את דין הנאמן על תורת השליחות, שהרי במקרים רבים כל מגמת הנאמנות כונתה ותועלתה לתת סמכות לנאמן גם

ה

מדוע אין לדון נאמן מדין זכיה

יתר על כן, יש ריעותא בזכיה שלא קיימת בשליחות. שהרי לא מהני זכיה אלא בדבר שהוא זכות, שהרי זכין לאדם שלא בפניו אמרו, ואין חבין לו אלא בפניו. ואף בדבר שהוא זכות רבים מן הראשונים סבורים דאין זכין לו לאדם בעל כרחו ולא מהני הזכיה א"כ זה שזכו לו הסכים בדיעבד שהרי שלא מדעתו אמרו ולא בע"כ, כ"כ הרמב"ן הרשב"א והריטב"א בקידושין כ"ג ע"א וכ"ה במגיד משנה (זכיה ומתנה פ"ד ה"ב).

אמנם י"א דבזכות גמורה זכין לו אפילו ע"כ, ורק בדבר שאינו זכות גמורה יכול למחות, עיין מחנה אפרים (זכיה ומתנה סימן ר') ושו"ת עין יצחק (אהע"ז ח"א סימן א').

ומעשים רבים יש שעל הנאמן לעשות כדי למלא את תפקידו כראוי, ומצד זכין לאדם ספק רב אם נוכל לתת להם תוקף.

ומלבד כל אלה הרי ידועה דעת הקצות (בסימן רמ"ג ס"ק ח') דלא מהני זכין אלא להרבות נכסיו של מי שזוכין לו ולא להוציא

גם אם נרצה להשתית את דין הנאמן על יסוד הזכיה, אמנם יפתרו חלק מן הבעיות, אך לא כולן.

דהנה לגבי קטן פסק הרמב"ם ע"פ הסוגיא בב"ב (קנ"ז ע"א) דיש לו זכיה (זכיה ומתנה פ"ד ה"ח) וכ"ה בשו"ע (חור"מ סימן רמ"ג סעיף י"ח).

וכן לגבי שוטה, אף שנחלקו הראשונים והאחרונים, י"א דרק בקטן יש זכיה כיון דאתי לכלל דעת, אבל אין זכיה לשוטה כיון שאינו עומד להשתפות. כך עולה מדברי הרא"ש בשם הרמ"ה בכתובות פ"ב סימן י"ד, וכ"כ בשיטתו המחנה אפרים הלכות זכיה סימן ל"ב והקצות סימן רמ"ג סק"ו, מ"מ לדעת הרמב"ם (זכיה ומתנה פ"ד ה"ז) כשם שיש זכיה לקטן כך יש זכיה לשוטה, וכ"ה בטור ושו"ע סימן רמ"ג סעיף ט"ז, ועי"ש בקצות ובנתיבות ס"ק י'.

נמצא א"כ שלהלכה מועילה זכיה בקטן ובשוטה, ובזה זכיה עדיפה משליחות, אך מ"מ פשוט הדבר דאין זכיה למת.

זכין לאדם שלא בפניו, אלא צריך שיהיה בזה זכות גמורה מצד עצם הענין.

ואמנם כדי לפתור בעיה זו אפשר להקנות את נכסי הנאמנות לנהנים, ואז יקבלו מעשי הנאמן תוקף מצד זכין לאדם שלא בפניו, אך הקנייה זו מעוררת קשיים אחרים.

ומשום כל זה ברור שאין להשתית את דין הנאמן על הא דזכין לאדם שלא בפניו.

אמ"ת 1234567

ו

מדוע אין לדון נאמן מדין פועל

ובאמת נראה לענ"ד דמצד עצם הדין אין בין פועל לשליח בעלמא ולא כלום, דגם הפועל שליח הוא ואין לו שום גדר מיוחד, ורק לגבי תופס לבע"ח ומגביה מציאה חילקו בין שליח לפועל, ויסוד הדבר עפ"י מה שביארתי במנחת אשר עמ"ס גיטין סימן י' דכל עיקר דין תופס לבע"ח במקום שחב לאחרים דלא קנה אינו אלא משום דאין התפיסה מהני אלא כאשר מותר וראוי לתפוס, אם משום דעביד איניש דינא לנפשיה כאשר תופס לעצמו או משום מצות השבת אבידה כאשר תופס לאחרים, אבל כשחב לאחרים אין מצות השבת אבידה דמהיכי תיתי להיטיב לזה ולהרע לזה, וכיון שתפיסה זו אינה ראויה מצד מדת הצדק והיושר הוי ליה תפיסת אלמות וכעין גזילה ולא מהני.

ולפי"ז נראה דמה שאמרו יד פועל כיד בעל הבית סברא מסויימת היא דכיון שפועל הוא של בעה"ב וממנו הוא מקבל שכרו מצוה עליו לדאוג לו ולסייע בידו אף כשהוא חב לאחרים ומשו"כ מהני תפיסתו. אך אין בסברא זו שום מקור דפועל עדיף משליח בכל הלכה שהיא.

ויש מן האחרונים שחלקו על הש"ך ונקטו דאין הלכה בזה כרב נחמן, עיין שו"ת הגרעק"א

מרשותו וכ"כ בשו"ת עמק יהושע סימן כ"א, ולדעתם אין להשתית את דין הנאמנות על דין זכין לאדם כלל.

ומעם נוסף יש שאין להשתית את דין הנאמן על יסוד הזכיה, דבאמת פעולות הנאמן אינן לטובת בעלי הנכסים אלא לטובת הנהנים, ואף שהוא פועל בהתאם לרצון בעלי הנכסים, אין זה כלל דכל הנעשה לפי רצון הבעלים שייך לומר בו

אמ"ת 1234567

ולגבי דין יד פועל כיד בעל הבית, נחלקו האחרונים, ושלש מחלוקות בדבר.

אמ"ת 1234567

מקור הסוגיה בב"מ (י' ע"א) שם נחלקו במגביה מציאה לחבירו אם קנה חבירו. והקשה רבא לר"נ מפועל שאם מצא מציאה זוכה לרבו הרי דקנה חבירו, ור' נחמן אמר שאני פועל דידו כיד בעה"ב. ועיין בש"ך (סימן ק"ה סק"א) שנקט דהלכה כר"נ ופירש כך את שיטת רש"י דבשליח מהני תופס לבעל חוב ונקט דכוונתו לפועל, עי"ש.

והמחנה אפרים (בסימן י"א משלוחין) כתב דאף דאין שליחות לנכרי, יד פועל כיד בעה"ב ויכול הוא לברך כשבונה מעקה ע"י פועל נכרי, דכשם דמהני בתופס לבע"ח ובמגביה מציאה אף דשליחות לא מהני בהם, ה"נ בגוי יד פועל כיד בעה"ב אף דאין שליחות לנכרי, עי"ש.

אך יש אומרים דאף דמהני במגביה מציאה, מ"מ לא מהני במי שאינו בתורת שליחות כלל מגזה"כ, דמ"מ שליח הוא ורק מדין שליחות אהני מעשיו לבעה"ב אלא דעדיף משליח בעלמא, כ"כ בשו"ת שואל ומשיב קמא ח"ב סימן ק"י.

תניינא סימן קי"ב שתמה בסברא מה בין פועל לשליח בעלמא, ומתוך כך כתב דבאמת קי"ל דאין יד פועל כיד בעה"ב. ועיין עוד בנתיבות המשפט בסימן ק"ה ס"ק ב', שגם הוא חלק על הש"ך ונקט דכוונת ר"נ דהפועל זוכה לעצמו ובעה"ב זוכה ממנו עי"ש. ועיין עוד בנתיבות סימן קפ"ח סק"א שכתב דמהני קנין ע"י פועל בהגבהה או במשיכה, כיון שבקניינים אלו מספיק שיגרום שיוגבה או שימשך, ומ"מ ברור לשיטתו דלא עדיף פועל משליח בעצם התייחסות מעשיו לבעה"ב, ודו"ק.

ומ"מ נראה פשוט לענ"ד דאף לשיטת המחנ"א דמהני יד פועל אפילו בגוי, מ"מ מודה הוא דכיון שמתו הבעלים שוב פקע לגמרי דין הפועל ושוב אין ידו כיד הבעלים, וכן אם נשתטה הבעלים, וכמבואר לעיל לגבי שליחות.

סוף דבר אם באנו להשתית את דין הנאמן על דין שליחות, זכיה, ויד פועל, נמצאת שורת הדין לוקה ולא יוכל הנאמן למלא את תפקידו כראוי.

תוס' 1234567

ז

יסוד כח הנאמן משום קנין

ומצינו אופנים שונים של קנין לחצאין, או קנין מוגבל:

א. שאלה ושכירות. דאף דקיי"ל דשאלה ושכירות לא קניא (עבר"ז ט"ז ע"א), מ"מ יש בהם קנין מסויים שהוא זכות השימוש במה ששואל ומושכר בידיהם.

ב. קנין פירות. שנחלקו בו אם הוי כקנין הגוף (כ"ב קל"ז ע"ב, גיטין מ"ח ע"א). וקנין זה שונה משאלה ושכירות, ועיקרו דאף שגוף הדבר לפלוני מה שיוצא מן הגוף לאלמוני.

ג. גוף לפירותיו. ועדיף מקנין פירות, דקונה את גוף האילן, אך רק כדי לזכות בפירותיו (כ"ב קמ"ז ע"ב).

הצד השוה בשלשת אלה דיש לקונה זכות במה שקנה, ולא נדע מכל אלה אם שייך קנין שאין בו לקונה זכות כלשהי.

אך באמת מצינו קנין שלא נועד אלא לאפשר לקונה לזפות לאחרים ואין בו כל זכות ממשית לקונה.

ומשום כל זה נראה דיש להשתית את דין הנאמנות על יסודות הקנין.

אך יש לעיין למעשה, דיש בזה לכאורה שתי דרכים אפשריות:

א. הנאמן יקנה את הנכסים קנין גמור, אלא שיוגבל בכך שכל פעולותיו יהיו לטובת הנהנים.

אך באמת מצד מהות הענין אין כל כוונה להקנות את הנכסים לנאמן, ומצד אמיתת הדברים אין אנו מתכוונים לתת לו כל זכות בנכסים אלה אלא להטיל עליו אחריות בלבד. והרי כל עיקר מושג הקנין נועד לתת לאדם זכויות במה שקנה ואיך נקנה לו נכסים בקנין סתמי כאשר קנין זה סותר את כל מגמתנו ורצוננו.

ב. הנאמן יקנה את הנכסים רק במדה הנצרכת לביצוע תפקידו בשלימות, ומחד גיסא ישארו בעלי הנכסים בעלי הקנין העיקריים, אלא שגם לנאמן יהיה כח קניני עצמאי שמכחו הוא יפעל בנכסי הנאמנות. וצ"ע בהבנת קנין זה ומגבלותיו.

ד. קני על מנת להקנות (נדרים מ"ח ע"ב). בגדר זה מצינו שני אופנים שונים:

הרוצה למנוע ירושה מבנו שאינו נוהג כשורה, אך מאידך רוצה הוא להנחיל לבן בנו אם ילך בדרכי מישרים, יכול לזכות לבנו ע"מ שיזכה בנכסים רק להנחילם לבן בנו.

בקנין סודר אין למי שזוכה בסודר קנין ממשי בו ואין לו כל זכות אלא ע"מ להקנות תמורתו, ומש"כ אינו יכול לעשות כל שימוש בסודר שקיבל ועליו להחזירו לבעלים, דלא קיבלו אלא להקנות תמורתו ולהחזירו לבעלים, ע"ש.

ואף שבגמ' שם נחלקו אם קני ע"מ להקנות קנה, בשו"ע יו"ד סימן רכ"ג סעיף ג' נפסק כמ"ד קני ע"מ להקנות קנה, ע"ש.

הרי לן דמהני הקנאה אף כשאין לקונה אלא זכות מסוימת ואף כאשר זכות זו אינה לטובת ולתועלת הזוכה אלא לטובת אחרים כהא דקני ע"מ להקנות.

ועוד ביארתי במק"א דכמו שבידו להקנות לאחרים זכות מוגבלת כן בידו לשייר לעצמו זכות מוגבלת, ואף אם משייר בקנינו דבר שאין בו כל תועלת למקנה אלא הגבלה בקנין הקונה בלבד, מהני, וכגון המוכר דבר לחבירו או הנותן לו מתנה ומשייר שהקונה לא יוכל לעשות

בו שימוש מסויים מהני השיור. (ומתוך כך פסקתי דהמוכר קלטות וכדו' יכול לשייר שלא יוכל הלוקח לשכפלם או למוכרם לאחרים ואכמ"ל).

ואף שבנדרים (מ"ח ע"א) למדנו דכל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מוקדשת לאו מתנה היא, כבר תירץ הרא"ש בטוב טעם, והובאו דבריו בטור ובשו"ע (סימן רמ"א סעיף ה') וז"ל השו"ע י"ש מי שאומר שהנותן מתנה לחבירו אינו מתנה אא"כ שיהיה בדעת הנותן שתהא ברשות מקבל לעשות בה כל חפצו. במה דברים אמורים שנתנה לו סתם אלא שניכר מתוך מחשבתו שאינו מכויין ליתנה לו שיעשה בה כל חפצו אבל אם מפרש אפילו אם נותנה לו ע"מ שלא ליתנה לאחר או שלא למוכרה או שלא להקדישה או אפילו על מנת שלא יעשה בה שום דבר אלא דבר פלוני הוי מתנה לאותו דבר שפירש בלבד.

הרי לן להדיא דמהני הקנאה אף אם לא הקנה אלא ליתן לקונה זכות לעשות דבר מסויים, וכבר נתבאר בהא דקני ע"מ להקנות דאפילו אם דבר זה אינו לתועלת הקונה מהני.

ונראה דזו הדרך המחזורת להגדיר את דינו של הנאמן.

בהוקרה מרובה ובידידות עמוקה
אשר ויים